

Den redegørelse, jeg har afgivet – og jeg takker for de positive bemærkninger, som viderebringes til ministeriets embedsmænd om den kunstneriske kvalitet også her – hviler jo sådan set ikke på noget ministerielt skønmaleri, den hviler i høj grad på to dokumenter, som er et resultat af et fælles arbejde mellem ministeriet og kommunerne.

Kl. 14.35

Så hvis vi ser lyst på tilværelsen med hensyn til de udfordringer i ministeriet, er det altså et lyssyn, som vi i høj grad har til fælles med kommunerne. Så kan det godt være, der er et mere mørkt syn i visse dele af oppositionen. Det lever vi og kommunerne så med.

En af visionerne bag kommunalreformen er jo at sikre, at de offentlige opgaver løses så tæt på borgerne som muligt, at skabe en mere brugerorienteret offentlig sektor, hvor kommunen bliver omdrejningspunkt. Det giver mulighed for at skabe sammenhæng i løningerne. Det skaber i sig selv ikke sikkerhed for det, for det fordrer jo, at man i den enkelte kommune også indretter sig på en sådan måde, at de gamle myndighedsgrænser nu ikke genopfindes i kommunen i form af nye forvaltningsgrænser. Men der er skabt en mulighed, der også knytter sig til, at kommunerne nu kommer stærkere på banen på sundhedsområdet, ikke kun ved at skulle finansiere en del af indsatsen, men jo altså også ved lovgivningsmæssigt nu at skulle løfte hele forebyggelsessiden og hele genoptræningssiden.

Man kan vel sige det på den måde, at de gråzoner, som prægede den offentlige sektor, for en stor dels vedkommende er udvisket, og dem, det ikke har været muligt at udviske totalt, er der kastet lys på. De er farvelagt nu, sådan at borgerne meget mere entydigt ved, hvem der kan stilles til ansvar.

Det er jo i virkeligheden, når vi nu snakker demokrati, kan man sige, demokratiets første forudsætning, at man som deltager i debatten ved, hvor man skal orientere sig hen, hvem der har ansvaret. Det er blevet mere entydigt og skaber også en mulighed for, at kommunerne nu kan have en meget mere offensiv dialog med borgerne.

Jeg glæder mig over, at alt tyder på, at hele den her idé om at udvikle borgerservicecentre, at rykke myndighederne ud i marken, hvor borgerne bor, ser ud til at få et meget reelt indhold i langt de fleste af landets kommuner.

Jeg glæder mig i øvrigt også over, at den inspiration, som vi har givet i form af den særlige tænketank, der blev nedsat med Holbæks borgmester i spidsen, også synes at påvirke den måde, man tilrettelægger tingene på rundtomkring i landets kommuner, hvor man nu eksperimenterer med borgerråd og brugerråd og landdistriktsråd og andre former for organisation, der skal sikre, at der nu bliver bygget bro mellem borgerne og det rådhus, der i sagens natur ligger lidt længere væk, end det gjorde før. Det tegner meget lovende og meget positivt.

Så man kan sige, at der er skabt nogle forudsætninger for at gøre en god og decentral funderet offentlig sektor endnu bedre og endnu mere decentralt funderet. Men det stopper naturligvis ikke med denne reform. Det skal følges op, og det er regeringen også meget indstillet på.

Det er sådan set også derfor, at vi nu har taget hul på hele kvalitetsreformen, som jo bl.a. handler om at få tydeliggjort, hvordan vi får størst mulig glæde ud af den kommunale forskellighed, det, man kunne kalde den lokalt funderede innovation. Blomster skyder nedefra, og hvis vi skal udvikle den offentlige sektor, skal det også ske nedefra, men det skal selvfølgelig gå hånd i hånd med, at vi også har et nationalt lovoverblik, at vi bliver bedre til at lære hinanden, at vi står vagt om borgernes retssikkerhed, og det er jo sådan set det dilemma, som hele debatten omkring det kommunale selvstyre kontra rækkevidden af statens beslutningskraft handler om, når det kommer til stykket.

Vi har jo altså valgt en fremgangsmåde, som hviler på dialog, og bruger nu foråret i tæt dialog med faglige organisationer, med kommunerne, med regionerne til at få diskuteret, hvordan vi i virkeligheden altså konsoliderer og fremtidssikrer den decentrale danske model. Den er ganske enestående i international sammenhæng. Vi er med rette stolte over de stærke traditioner, vi har, for kommunalt selvstyre. Dem skal vi værne om, og det kræver altså, at vi får, jeg havde nær sagt operationaliseret hele den her diskussion om, hvordan balancen skal være mellem selvstyre, lokalt råderum på den ene side og nationalt indblik på den anden side.

Regeringen ser gerne et øget kommunalt selvstyre afspejlet i øgede frihedsgrader for de kommunale institutioner og for kommunerne som sådan, men vel at mærke jo altså et større lokalt selvstyre, et større lokalt råderum, som forudsætter, at vi bliver mindre berøringsangste med hensyn til at måle og dokumentere, hvad